

under Behandlingen af Alderdomsforsørgelsesloven. Hovedindvendingen derimod er selvfølgelig den, at et saadant Beløb vil man jo ikke kunne fastholde som uforanderligt. Man maatte under den ene eller den anden Form komme til, at det skulde kunne baade vokse og aftage, thi ellers vilde man alligevel ikke undgaa det, som man væsentligst ønskede at undgaa ved en saadan Bestemmelse, nemlig, at de paagældende komme ind under Fattigvæsenet. Er der paa Grund af Invaliditet tilstaaet en Mand et Beløb af 100 Kr. f. Eks., og det viser sig om kort Tid, at dette er ganske utilstrækkeligt til Ernæring af ham og hans Familie, er der ingen anden Udvej end enten at forøge Beløbet eller lade den paagældende komme under Fattigvæsenet. Af den Grund var det, man opgav alle saadanne Begrænsninger og lagde det slet og ret i Kommunernes Haand at bestemme Beløbet. Med Hensyn til den Praksis og den Erfaring, som Loven af 1891 har hidført, har jeg det Indtryk, at Lovens Praktisering paa Landet ikke har medført nogen af disse frygtelige Følger. Jeg har ikke det Kendskab til Praksis i Købstæderne og København, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det er en Lov, der fortrinsvis egner sig for Landet og maaske mindre for en saa stor Kommune som København, hvor det personlige Kendskab er udelukket. Hvad Landet angaar, er det imidlertid min Erfaring, at man egentlig ikke har haft Anledning til at beklage sig over disse Følger, som man frygtede skulde indtræde.

Endelig indvendte det ærede Medlem for Ringkøbing, at man maatte faa en Del af de Ulykkestilfælde, som indtræde uden for vedkommendes Arbejde, med. Han føjede til, at der maatte indsættes en Grænse, man kunde ikke faa alle med, og dette er jo ogsaa givet, at det vil være ugørligt. Men naar der skal drages en Grænse, tror jeg, at det ærede Medlem vil komme til at erfare, at denne Grænse saa at sige bliver umulig at drage. Grænsen mellem, hvad der sker *under* Arbejdet og *uden for* Arbejdet, er utvivlsom, den er let at finde, men komme vi uden for denne Grænse, saa lader der sig ikke opstille nogen anden. Og det ærede Medlem har jo selv nu netop forfægtet en Lov, som drager denne Grænse ved Arbejdet og intet andet; der vil jo ganske det samme kunne være Tilfældet. Man kunde jo vistnok over for denne ny vedtagne Lov spørge: Hvorfor skal den Mand, der gaar hjem fra sit Arbejde og rammes af en nedfaldende

Tagsten, og som derved kommer til Skade, være udelukket, medens han vilde komme under Forsørgelse, naar det var sket, medens han var ved sit Arbejde. Men kan der findes rimelige Grænser at drage, hvorved man kunde faa nogle af de Tilfælde ind derunder, skulde jeg se det med stor Glæde. Flere ærede Medlemmer — ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) og ogsaa nu sidst den højtærede Indenrigsminister — have udtalt sig om den Indledning, som Lovforslaget har ved en Henviisning til en eventuelt udkommende Lov om en almindelig Ulykkesforsikring for Arbejdere, og man mener, at det skulde kunne udelades. Ja, ganske vist, det kan med den største Letthed udelades. Loven bliver i sit reelle Indhold fuldstændig uforandret derved. Men hvad Forslagsstillerne har tilsigtet ved at føje et saadant Forbehold eller en saadan Betingelse eller Indledning til, er simpelthen at angive, at Lovforslaget — saaledes som det ærede Medlem for Ringkøbing selv betegnede det — er at betragte som et Surrogat for en endelig Ulykkesforsikring. Thi det er jo givet, at med det Lovforslag, der her foreligger, faa vi ikke alle med, det vil sige, vi faa kun de ubemidlede med, medens der jo vil være al Anledning til at aabne en rimelig Adgang ogsaa for mere bemidlede Arbejdere til at faa en Ulykkesforsikring med nogen Støtte fra det offentliges Side. Det er det, der er tilkendegivet ved, at det er en foreløbig Foranstaltning, som kun tænkes at vedvare saa længe, indtil en mere almindelig Regel ved Lov er fastslaaet. Før Jul kom der ogsaa fra det ærede Medlem for Aalborg en Indvending frem, som gik ud paa, at der var Tilfælde, hvor de paagældende kunde komme til at lide en Skuffelse efter denne Lov, naar de havde ventet at faa noget, men intet fik, fordi de ikke bleve betragtede som ubemidlede og altsaa ikke havde Adgang til at faa noget efter Loven. Ogsaa i den Henseende vil der jo altsaa ved en mere omfattende Lov kunne gives sikker Adgang for alle. Men vækker det Anstød, at denne Indledning har fundet Plads der, saa er jeg sikker paa, at Forslagsstillerne med stor Beredvillighed lade den bortfalde, idet det som sagt er en Tilkendegivelse paa Forhaand af, at vi ikke mene dermed at have udtømt hele dette Emne. De Bemærkninger, som kom fra det ærede Medlem for Ringkøbing om, hvad der forstodes ved fornøden Understøttelse, og hvorvidt Alderdoms-